

ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΩΣΕ ΜΕ

ΕΥΤΥΧΙΑ
ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΙΚΑΡΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΩΣΕ ΜΕ

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης - Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Κανένα μέρος ή απόσπασμα του παρόντος βιβλίου δεν δύναται να χρησιμοποιηθεί ή να αναπαραχθεί, με οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο, για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων Τεχνητής Νοημοσύνης. Με βάση το Άρθρο 4(3) της Οδηγίας (ΕΕ) 2019/790 για την Ψηφιακή Ενιαία Αγορά, οι δημιουργοί και ο εκδότης επιφυλάσσονται ρητώς όλων των δικαιωμάτων τους και εξαιρούν το παρόν έργο από κάθε πράξη εξόρυξης κειμένων και δεδομένων.

ΕΥΤΥΧΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΣΩΣΕ ΜΕ

Μυθιστόρημα

ΙΚΑΡΟΣ

Στην Αυγή Μ. για όλες τις θάλασσες

Σημείωμα για τον αναγνώστη και την αναγνώστρια

Η ιστορία στηρίζεται σε πραγματικά γεγονότα, αλλά τα πρόσωπα ουδεμία σχέση έχουν με την πραγματικότητα των άλλων.

«Έφαχνες το άλλο σου μισό,
ενώ εσύ έλειπες ολόκληρος»

Τσιμάρας Τζανάτος,
[αγνώστου] Η βία του βίου – Ποιήματα [2000-2021]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Παράξενος γάμος

1.

Πώς μπαίνεις σε ένα σώμα; Σε μια ζωή; Σε μια οικογένεια; Πώς εισβάλλεις σε κάτι ξένο που ξαφνικά γίνεται δικό σου; Πώς από το πρώτο βλέμμα, από την πρώτη ματιά που ρίχνεις στον άλλον, βρίσκεσαι να του δίνεις και μετά να του ανήκεις; Αυτά σκεφτόταν όπως περνούσε την Κακιά Σκάλα. Η άσφαλτος μπροστά της γυάλιζε, ενώ ένα δεξαμενόπλοιο έμοιαζε να αιωρείται στο βάθος του ορίζοντα. Η διάθλαση του φωτός περνούσε μέσα από στρώματα αέρα διαφορετικής θερμοκρασίας και πυκνότητας κι έφτιαχνε μαγικές εικόνες. Η Αίγινα φαινόταν να λιώνει στη λεπτή σχισμή ανάμεσα στον ουρανό και τη θάλασσα. Το νερό ήταν λάδι, λες και κάποιος είχε απλώσει τον υδάτινο όγκο εκεί για να τον εξατμίσει. Παραμονές Χριστουγέννων, κι όμως έμοιαζε με άνοιξη. Αυτή η χώρα, αυτή η διαδρομή πολύ σύντομα θα είναι έρημος, σκέφτηκε. Θα ξεχαστεί η καταγωγή της, θα ξεχαστεί η φύση της και θα εξατμιστούν όλα στην άκρη ενός βράχου σαν να μην υπήρξαν ποτέ. Η ίδια θα μπορούσε να εξαφανιστεί σαν να μην υπήρξε ποτέ.

Στιγμιαία νόμισε πως μιλούσε, πως οι σκέψεις της ταξίδευαν σαν κύμα που χτυπούσε τα φιμέ τζάμια του αυτοκι-

νήτου της, αλλά ήταν σιωπηλή. Έπρεπε να σταματήσει να τον σκέφτεται. Είμαι εδώ από αγάπη, του είχε πει, μη με καταπιείς με το φιλί σου. Είσαι δικιά μου και, αν σε καταπιώ, θα είναι επειδή σ' αγαπώ, της είχε απαντήσει αγκαλιάζοντάς την. Πώς γινόταν σε αυτό το σχήμα να μη χαθεί; Αν είναι να με καταπιείς, να το κάνεις με τρυφερότητα, να με καταλάβεις, για να σε καταλάβω, του έλεγε. Ο γάμος ήταν ένα πείραμα που άλλοτε πετύχαινε κι άλλοτε έχτιζε μια ωραία φυλακή, να μπορεί κανείς μέσα της να πλένεται, να μαγειρεύει, να κοιμάται, να ψιθυρίζει. Να μην τον ακούει ο φύλακας, να μην ακούει και ο ίδιος τον εαυτό του.

Πάλευε τρία χρόνια να τον ξεπεράσει, αλλά αυτός εξακολουθούσε να ζει μέσα της. Πώς γινόταν να σταματήσει να τον ακούει; Θα ήταν σαν να έπαυε να ακούει τον εαυτό της. Σκότωσε τις σκέψεις σου, έλεγε μπροστά στον καθρέφτη της, κάνε κάτι άλλο, βάλε μέσα σου κάτι ξένο, παρηγορήσου με τις λέξεις ενός βιβλίου, παπαγάλισε τους στίχους ενός τραγουδιού. Έπρεπε να εξαφανίσει αυτόν τον εσωτερικό φίθυρο που τον έφερνε συνέχεια μπροστά της. Να σκοτώσει την ανάμνησή του. Δεν ήταν εύκολο. Ο δολοφόνος σκότωνε πάντα πρώτα τον εαυτό του, τη σκέψη του, τις ενοχές του, και μετά το θύμα του.

Μπαίνοντας στο δεύτερο τούνελ, καθυστέρησε να κόψει ταχύτητα. Ένα δευτερόλεπτο μετά και θα καρφωνόταν στον τοίχο. Θα μπορούσαν να τελειώσουν όλα εκεί, μέσα στο σκοτάδι. Να κλείσει η εθνική, να σχηματιστεί ένα ηλεκτρικό φίδι από αγανακτισμένους οδηγούς που θα σιχτίριζαν για την ατυχία τους. Ήξερε ότι η βραχώδης χαράδρα ανάμεσα

στα Μέγαρχα και την Κόρινθο, πάνω από τον σημερινό αυτοκινητόδρομο, ήταν καταραμένη, κουβαλώντας αιώνιους φόβους, άλογα που γλιστρούσαν, μυθικούς ληστές και βράχια που έπεφταν στα κεφάλια όσων την προσέγγιζαν, λες κι ό,τι περνούσε από εκεί έπρεπε να αφήσει ένα κομμάτι ψυχής του για να συνεχίσει. Ίσως η κάθετος στο κακό να οριζόταν πάντα από ένα σημείο που, αν το διάβαινες, δεν υπήρχε επιστροφή.

Οι κόρες των ματιών της διαστέλλονταν όπως χανόταν μέσα στο μπετόν που συγκρατούσε τα σωθικά του βουνού στο σκοτάδι τους. Το ίδιο σκοτάδι που αγαπούσαν οι σκέψεις της. Τα βράδια που ξάπλωνε μόνη, οι σκέψεις της άνοιγαν κι έφερναν μπροστά της μια άλλη ζωή, αυτή που δεν είχε καταφέρει να κρατήσει. Μια πραγματικότητα που είχε γλιστρήσει μέσα από τα χέρια της και είχε χαθεί οριστικά. Σαν το νυχτολούλουδο που είχε φυτέψει ο άνδρας της στην είσοδο του σπιτιού τους για να μεγαλώνει μαζί τους. Είναι το μόνο λουλούδι που αγαπάει την αναμονή, της είχε πει. Μπορεί να περιμένει όλη μέρα να έρθει η νύχτα για να ανοίξει. Το φυτό αποδείχθηκε πιο υπομονετικό από την ίδια. Όταν τον είδε να μαζεύει τα πράγματά του και να εγκαταλείπει οριστικά το σπίτι τους, δεν το ξαναπότισε. Ανοιγόκλεινε και τον περίμενε, μέχρι που μαράθηκε. Όποιος επινόησε τον γάμο, αγαπούσε τις φάρσες. Αν έζησαν αυτοί καλά, κάποιιοι άλλοι έζησαν καλύτερα. Ή χειρότερα. Ή χάλια. Τι σημασία είχε; Η φάρσα ήταν φάρσα και το πρόβλημα ήταν πως κάποιοι την έπαιρναν στα σοβαρά, όπως εκείνη. Ένα αστείο είναι η ζωή, της

είχε πει εκείνος, ένα μεγάλο αστείο. Τι ωραία που τα έλεγε. Είχε σπείρει το λουλούδι του, για να θερίσει την ίδια. Ένα αιματηρό αστείο ο έρωτας.

Στην αρχή η αγάπη πονάει, μετά τη συνηθίζεις, έλεγε μέσα της. Πάλευε να πείσει τον εαυτό της με κοινοτοπίες αυτοβοήθειας που παρακολουθούσε σε βιντεάκια στο YouTube. Καραμέλες για να τις πιπιλάει, όταν το μόνο που είχε σημασία ήταν να προχωρά. Να νικάει τα πάθη της, να καταλαβαίνει τα δικά του, να τον συγχωρέσει για όσα της έκανε. Όταν δίνεις άφεση αμαρτιών, δεν θεραπεύεις τον άλλον, όμως παύεις εσύ να υποφέρεις, της έλεγε ο θεραπευτής της. Τι σημαίνει να αντέχεις; Όταν σου ρίχνουν τη σφαλιάρα, να γυρνάς και το άλλο μάγουλο; Είναι μια μορφή τέχνης κι αυτό. Να υπομένεις. Καμιά τέχνη δεν διδάσκεται, την τρως απλά στη μάπα. Με τον καιρό έφαγε στη μάπα τα πάντα: τα δικά του, τα δικά της, τη φυλακή του. Κι έπαψε να νιώθει. Οτιδήποτε.

Βγαίνοντας από το τούνελ κρατούσε το τιμόνι σαν όπλο. Η δυνατότητα να τελειώσουν όλα εκεί ήταν στα χέρια της και αυτή η αίσθηση την έκανε να νιώθει δυνατή. Δίπλα της, στη θέση του συνοδηγού, ταξίδευε ένας άλλος άνδρας, όχι ο δικός της. Ένας ξένος που βαριανάσαινε φορώντας τη ζώνη του. Μια μαριονέτα που την είχε δέσει δίπλα της και κάθε τόσο γύριζε για να κοιτάξει το χλωμό της πρόσωπο. Οι φλέβες που πετούσαν στα χέρια του έμοιαζαν με ρυάκια που δεν κατέληγαν πουθενά. Μπορούσε να τον κάνει ό,τι ήθελε ή, τουλάχιστον, έτσι ήλπιζε. Μια στο τόσο άλλαζε τις ταχύτητες απότομα, απλά για να βεβαιώνεται ότι

βρισκόταν ακόμη μαζί της μέσα στο αμάξι, ότι δεν είχε ανοίξει την πόρτα για να πεταχτεί στο οδόστρωμα. Το κεφάλι του τρανταζόταν πάνω από τους στενούς του ώμους. Ήταν τόσο αδύνατος που το πουκάμισό του έμοιαζε άδειο, ένα λευκό σύννεφο απλωμένο στο δερμάτινο κάθισμα του αυτοκινήτου της. Άδεια ήταν και η εθνική που μετέφερε το βάρος του αμαξώματος, όσο αυτός χάζευε τους οικισμούς που προσπερνούσαν. Αρχιτεκτονικά παράδοξα, σκουπίδια στις πρασιές, παλιοσίδερα και καμένες εκτάσεις στα βουνά τριγύρω. Σαν να περίμενε ο τόπος να διαλυθεί μόνος του, για να μην κουραστεί κανείς να τον γκρεμίσει.

Ο γκρεμός. Επαναλάμβανε μέσα της αυτή τη λέξη και την ένιωθε να γδέρνει τον φάρυγγά της. Πώς ισοπεδώνεις κάτι που έχεις χτίσει με κόπο; Πόσος καιρός είχε περάσει από τότε που την εγκατέλειψε ο άνδρας της; Όλο το παιχνίδι ήταν στον χρόνο. Εκείνος είχε αποδειχθεί ότι αγαπούσε εύκολα, αλλά χωρίς διάρκεια. Την είχε προειδοποιήσει: τα συναισθήματα είναι εύθραυστα, πάνε και πεθαίνουν εκεί που δεν το περιμένεις, μόνα τους. Δεν χρειάζεται να τα σκοτώσει κανείς, εξαφανίζονται και δεν τα ξαναβλέπεις. Δεν τον άκουσε. Αυτή που είχε μάθει να αγαπά δύσκολα και με διάρκεια καθόταν και τα περίμενε να επιστρέψουν. Ήθελε να τον δει να γυρίζει στο σπίτι τους μαζί με τα συναισθήματά του. Τρία καλοκαίρια, τρεις χειμώνες δεν ήταν λίγος καιρός να μένει παγωμένη στην ίδια θέση. Ποιος πιστεύει στη μετά θάνατον ζωή; Ποιος πιστεύει σε μια ανάσταση των συναισθημάτων; Μόνο κάποια που δεν πιστεύει πια στη ζωή.

«Με επέλεξες τυχαία» είπε ξαφνικά ο άνδρας που ταξίδευε δίπλα της. «Θα μπορούσε στη θέση μου να είναι οποιοσδήποτε. Έτσι δεν είναι;»

«Τι λες;» διαμαρτυρήθηκε, χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει. Τον τελευταίο καιρό δεν άντεχε να τον βλέπει. Ούτε το δικό της πρόσωπο στον καθρέφτη δεν άντεχε να κοιτάζει, πόσο μάλλον αυτόν τον άγνωστο. Βαφόταν στα τυφλά. Κάποιες φορές, της ξέφευγε το μολύβι γύρω από τα μάτια και το κραγιόν γλιστρούσε παραμορφώνοντας το πρόσωπό της. Ένας κλόουν που έκανε ότι γελούσε για να γλιστρήσει κάποιος περαστικός πάνω του. Όλοι την κοιτούσαν περίεργα τους τελευταίους μήνες, με ένα μείγμα οίκτου και προσποιητού ενδιαφέροντος, όλοι εκτός από τον άνδρα που ταξίδευε δίπλα της και ξαφνικά έκανε την επίθεσή του.

«Είχες αποφασίσει να ξελογιάσεις τον πρώτο τυχόντα. Έναν που θα περνούσε δίπλα σου στον δρόμο».

Τι μπορούσε να του απαντήσει; «Δεν ισχύει» επιχειρήσε να κόψει την κουβέντα. Δεν ήταν η ώρα για εντάσεις και η αλήθεια ήταν ότι τον είχε επιλέξει προσεκτικά. Μπορεί να μην ήταν ο πρώτος στη λίστα της, αλλά ήλπιζε ότι θα ήταν ο τελευταίος. Ο άνδρας που διαμαρτυρόταν δίπλα της ήξερε τα πάντα για τη ζωή της και όσα είχαν προηγηθεί με τους δικούς της, τη ζωή της, τον γάμο της. Δεν του είχε κρύψει ποτέ τίποτα.

Κοίταζε το ρολόι στο ταμπλό του αυτοκινήτου της. Υπολόγισε ότι σε λιγότερο από μία ώρα θα έφταναν στο Ναύπλιο κι εκεί θα τέλειωναν οι κουβέντες. Οι σκέψεις κάνουν

κύκλους στο ίδιο σημείο σαν μύγες. Όπως και οι λέξεις. Οι αποφάσεις ποτέ. Αρκούσε μία δική του απόφαση για να μην υπάρξει επιστροφή. Αυτή την απόφαση περίμενε.

«Χτες είπες ότι με αγαπάς» επέμεινε ο άνδρας που ήταν ασυνήθιστα ομιλητικός. Έφαχνε χρόνια κάποια για να ασχοληθεί μαζί του, και τώρα που την είχε δίπλα του δεν μπορούσε να το πιστέψει. Ένιωθε αδύναμος. Το χάδι του, που δεν μπορούσε να αγγίζει κανέναν, παρέμενε εδώ και αιώνες φυλακισμένο στην παλάμη του. Νόμιζε πως η γυναίκα που τον είχε βάλει στο αμάξι της είχε πέσει τυχαία πάνω του, όπως συναντιούνται δυο ρεύματα αέρα που ταξιδεύουν από αντίθετες κατευθύνσεις. Όταν φτάνουν σ' ένα σημείο όπου δεν μπορούν να προσπεράσουν το ένα το άλλο, συγκρούονται για να ανέβουν ψηλότερα. Η σύγκρουσή τους γίνεται χορός και ο χορός άνεμος που φουσκώνει σε μια ορμή που σαρώνει τα πάντα. Έτσι γεννιούνται οι άνεμοι, από τη σύγκρουση δύο ρευμάτων που πριν ήταν αδύναμα. «Θα μπορούσες να αγαπήσεις κάποιον επόμενο» ξαναείπε βραχνά ο άνδρας, αγνοώντας τους απλούς νόμους της φυσικής.

«Αυτός ο επόμενος δεν θα το μάθει ποτέ» του απάντησε σταθερά. Περίεργο πράγμα ο έρωτας. Περιμένει κάθε λεπτό την επιβεβαίωση. Πρέπει να τον κανακέυεις, να τον καθησυχάζεις σαν παιδί. «Η αλήθεια είναι ότι εσένα έφαχνα και ο επόμενος όχι μόνο δεν θα υπάρξει, αλλά δεν θα μάθει ποτέ ότι τον άφησα για εσένα».

Περνώντας τον Ισθμό, τον είδε να χαμογελάει κάτω από το αφρόντιστο μουστάκι του. Για την ώρα, του ήταν

αρκετό ότι ένιωσε μοναδικός. Παράξενο πράγμα η αγάπη. Αναιρεί τις πιθανότητες για όλες τις επόμενες. Η αγάπη που επιβάλλεται, που στρογγυλοκάθεται ανάμεσα σε δυο, δεν είναι μόνο ο δολοφόνος κάθε επόμενης, αλλά και όσων προηγήθηκαν. Όπως το σκεφτόταν, όμως, απ' όλους τους δολοφόνους που έχουμε, η αγάπη υπήρξε ο καλύτερος.

-Τη σκότωσης;

-Ναι.

-Πού;

-Μέσα στο αμάξι της.

-Εκεί όπου τη βρήκαμε; Στην παραλία έξω από το
Τολό;

-Ναι.

-Γιατί;

-Από αγάπη.

-Ποιος μπορεί να το πιστέψει αυτό;

-Δύο μπορούν.